

De Ster

Foto: Godfried de Groot - Amsterdam.

40-Jarig Jubileum van H.M. Koningin Wilhelmina

Zie bladz. 303, 304 en 308

JUBILEUM-NUMMER

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

43e Jaargang — No. 17

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

FRANKLIN J. MURDOCK
Redacteur

HARRY KRANENDONK
Assistent

JOHANNA A. RIET
Assistente

INHOUD

	Blz.
WAT DE MORMONEN GELOOVEN . . . door Franklin J. Murdock	303
MOEDER DES VADERLANDS door Harry Kranendonk	304
HOOFDMAN ROBINSON'S DROOM . . door Wreno Bowers	305
VAN DE REDACTIE: 1898 — KONINGIN WILHELMINA 40 JAAR VORSTIN — 1938. door J. A. Riet	308
VOORNAAMSTE DINGEN VOOROP. . . door Alice Carroll	310
MORMOONSCH E ZENDELINGEN EN HONKBAL door Perry A. Nelson	311
ONZE VRAGENHOEK.	313
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	314

CUNARD WHITE STAR

Expresdienst naar
AMERIKA

Grootste Passagiers-stoomschepen

Wekelijks meerdere afvaarten

Vraagt inlichtingen en passagertarieven bij de

ANGLO - CONTINENTALE TRANSPORT MIJ.

Meent 83 — Rotterdam

Telefoon 51189

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus«

Langebrug 107, Leiden

Telefoon 950 — Giro 79376

WAT DE MORMONEN GELOOVEN

Door President FRANKLIN J. MURDOCK

HET TWAALFDE Artikel des Geloofs luidt als volgt: „Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan Koningen, Presidenten, Heerschers en Vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten”. Wellicht kan er met betrekking tot de leeringen der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen aangaande haar houding tot de civiele macht en den verschuldigten eerbied aan de wetten van het land, geen betere uitlegging worden gegeven dan de officieele geloofsverklaring, door den profeet Joseph Smith opgesteld, welke staat opgeteekend in de 134e afdeeling van de *Leer en Verbonden*, een der standaardwerken van de Kerk, door stemming der Kerk aanvaard als een der te volgen gidsen in geloof, leer en handeling. Ze luidt als volgt:

Wij gelooven dat landsregeeringen door God ingesteld werden voor het nut der menschen, en dat Hij de menschen voor hunne handelingen met betrekking tot dezelve verantwoordelijk houdt, hetzij in het maken van wetten of het toepassen derzelve, voor het welzijn en de veiligheid der maatschappij.

Wij gelooven dat geen regeering in vrede kan bestaan, tenzij zulke wetten ontworpen zijn en onschendbaar gehouden worden, zoodat aan elk persoon de vrije uitoefening zijns gewetens, het recht en bestuur van eigendom, en de bescherming van het leven verzekerd is.

Wij gelooven dat alle menschen verplicht zijn de onderscheidene regeeringen, waarin zij wonen te ondersteunen en handhaven, terwijl zij in hunne onafscheidelijke en onvervreemdbare rechten door de wetten zulker regeeringen beschermd worden: en dat opstand en oproer voor

een ieder aldus beschermd burger onbetamelijk zijn en daarom gestraft zouden worden, en dat alle regeeringen een recht hebben zulke wetten vast te stellen als volgens hun oordeel het beste berekend zijn het algemeene belang te verzekeren, houdende echter terzelfder tijd de vrijheid van het geweten heilig.

Wij gelooven dat elkeen in zijn ambt geëerd behoort te worden; heerschers en overheden, als zoodanig gesteld zijnde voor de bescherming der onschuldigen, en het straffen der schuldigen; en dat alle menschen achting en eerbied aan de wetten verschuldigd zijn, daar zonder dezelve vrede en harmonie door regeeringloosheid en schrikbewind zoude vervangen worden; menscheijke wetten zijnde voor het bijzondere doel ingesteld onze belangen als personen en natiën, tusschen mensch en mensch, te regelen, en goddelijke wetten, van den hemel gegeven zijnde, voorschrijvende regelen voor geestelijke aangelegenheden, voor geloof en aanbidding, en de mensch aan zijnen Schepper voor beide verantwoordelijk zijnde.

Wij gelooven dat heerschers, staten, en regeeringen het recht hebben en verplicht zijn wetten vast te stellen voor de bescherming van alle burgers in de vrije uitoefening van hun godsdienstig geloof; doch wij gelooven niet dat zij in gerechtigheid een recht hebben, burgers van dit voorrecht te berooven, of hen in hunne meeningen te belemmeren, zoolang als achting en eerbied voor de wetten getoond worden, en zulke godsdienstige meeningen geen opstand of samenzwering rechtvaardigen.

Door het werk van zendelingen en leden heeft de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen de laatste zeventig jaar deze meeningen voorgestaan. De Heere heeft gezegd: „Laat niemand de wetten des lands over-

(Zie vervolg op blz. 312).

MOEDER DES VADERLANDS

door Harry Kranendonk

WILHELMINA HELENA Paulina Maria van Oranje Nassau, Koningin der Nederlanden, werd 31 Augustus 1880 te Den Haag geboren. Haar vader, Willem III, was tweemaal gehuwd. Zijn eerste vrouw, Sophia Frederika Mathilda van Wurtemberg, schonk hem drie zoons, die hij allen overleefde, terwijl hem ook zijn gemalin ontviel. Daarna trad hij in het huwelijk met Adelheid Emma Wilhelmina Theresia, de tweede dochter van Prins George Victor van Waldeck-Pyrmont. Uit dit huwelijk werd op 31 Augustus van het jaar 1880 een prinses geboren — Prinses Wilhelmina.

Droefheid bleef hen niet gespaard. Het was op den 23en November 1890, dat donkere schaduwen op het paleis van Het Loo vielen. Koning Willem III was heengegaan en liet Koningin Emma en haar tien-jarig dochtertje, Prinses Wilhelmina, als erfgename van den troon.

Koningin Emma besefte de zware taak, welke de jonge Prinses wachtte en onmiddellijk ontving haar dochter het onderwijs, hetwelk haar eens in staat zou stellen, over haar volk te regeeren. „Eens zal mijn dochter den troon der Nederlanden moeten bestijgen. Zij moet daarom leeren het volk te kennen en te begrijpen. Er bestaat geen betere wijze, dan tot het volk te gaan.” Dit was de gedachte, welke het hart der moeder bezielde. Haar eenig verlangen was, haar dochter voor te bereiden voor de kroon, welke zij eens zou dragen.

De eerste stap was, het paleis Het Loo te verlaten en naar Den Haag te vertrekken, waar er menschen waren. Doch Den Haag was slechts het begin. „Mijn dochter moet met de menschen van geheel Nederland bekend geraken en boeken alleen kunnen haar daarbij niet helpen.” Er werden toen voorbereidingen getroffen om de verschillende steden van het land te bezoeken, zoodat de jonge Prinses het volk der verschillende streken zou ontmoeten. De studie werd nimmer veronachtzaamd en de Prinses ontving haar onderwijs, zooals alle kinderen in die dagen.

Van kind tot jongedame. De Prinses naderde immermeer de kroon. Het was laat in den zomer van 1898, dat onze geliefde Koningin-Moeder, die volgens de gemaakte wet van 2 Augustus 1884, de staatszaken had behartigd, de regeering aan haar dochter overdroeg. Zij werd te Amsterdam op 6 September 1898 tot Koningin gekroond en werd aldus Koningin Wilhelmina, Koningin der Nederlanden.

Op 7 Februari 1901 werd Koningin Wilhelmina in het huwelijk verbonden met Henrich Wladimir Albrecht Ernst, hertog van Mecklenburg-Schwerin.

Tot groote vreugde van het volk schonk dit huwelijk de geboorte aan een Prinses — Prinses Juliana, op 30 April 1909.

Wanneer men op de 40-jarige regeering van Koningin Wilhelmina terugblijkt, kan zeer zeker worden gezegd, dat Zij tot op de

(Zie vervolg blz. 315).

HOOFDMAN ROBINSON'S DROOM

door Wreno Bowers

DIT IS EEN ware geschiedenis van een Indianen-hoofdman, Sam Robinson en zijn dochter, Jennie Robinson De geschiedenis werd mij eens verteld door mijn oom, die veertien jaar onder de Indianen had gewoond en een goede vriend van Hoofdman Robinson werd. De geschiedenis is niet alleen interessant, doch ze leerde me vele der Indiaansche gewoonten, hun levenswijze, hun

grijze lucht daalde zware regen neer en de wind deed het water als een laken over den grond gaan. De heuvelen, boomen en weiden waren drijfnat en het water stond in groote plassen en stroompjes op de straten en op het erf. Zoo nu en dan bliksemde het, rolde de donder langs den hemel en ging in de verte verloren.

Ik zat bij het raam naar dit alles te kijken en vroeg me af, of mijn vee de heining niet zou vernielen en schade aanrichten op het graanveld van mijn buurman, op zoek naar een onderkomen. Mijn weide lag bijna een halve kilometer van de rivier af in de vallei. Aan de andere zijde van de rivier, op het aangrenzende veld waren Hoofdman Sam Robinson en zijn Indianen gekampeerd.

Eindelijk hield het op met regenen, ik zadelde mijn paard en galoppeerde naar de weide. Ik vond mijn vee nog in goeden welstand en reed langs de heining om die te inspecteeren, toen een zacht gerommel als door de takken der boomen heenkam, welke langs de rivier stonden. Toen voelde ik een paar groote dropfels op mijn hoed en schouders. Ik gaf mijn paard de sporen en reed in volle vaart naar huis. Even daarna een hevige bliksemstraal, gevolgd door een hevigen rukwind, geweldig en sterk. Toen de donder wegrolde en in zacht rommelen in de verte verloren ging, hoorde ik het schreeuwen der Indianen. Ik mende mijn paard

Een Indiaan aan 't weven

geloof en bijgeloof. Daarom heb ik ze voor den vriendelijken lezer opgeschreven, op dezelfde wijze, als ze mij, naar ik me herinner, werd verteld.

Het was een regenachtige middag vroeg in Augustus. Uit een

in de richting van het kamp en reed er snel heen. Wij moesten door het water zwemmen om den anderen kant te bereiken, doch het paard kon goed zwemmen en plonsde in het water. Wij waren nog maar halverwege, toen Hoofdman Robinson aan de andere zijde verscheen.

„Het is Jennie — mijn Jennie !” riep hij.

Dadelijk kwamen we aan de overzijde en ik steeg af. De hoofdman leidde mij naar een tent, gelegen onder een grooten boom, op eenigen afstand van waar de andere Indianen waren bijeengekomen en in hun eigen taal spraken.

„Jennie is daar — dood”, zeide de hoofdman, terwijl hij op de tent wees.

Jennie, die juist achttien was geworden, zat in haar tent toen de bliksem in den grooten boom juist boven haar hoofd was geslagen en haar bijna onmiddellijk had gedood. Doch hoofdman Robinson noch een der Indianen wilden de tent binnengaan. Zij zijn zeer bijgeloovig en ze zullen onder geen voorwaarde een tent binnengaan, waar een doode Indiaan ligt. Wanneer zij het lichaam moeten wegdragen, dan halen zij de tent naar beneden en schudden het lichaam er uit.

Ik ging naar de tent en tilde het voorhang op, terwijl de hoofdman op eenigen afstand stond en toezag. Het meisje lag op haar bed alsof ze sliep. (Het bed bestond uit drie helgekleurde dekens, opdengronduitgespreid). Ik wikkelde haar in de dekens en haalde de tent neer om te voorkomen, dat de jakhalzen en wilde katten haar lichaam zouden bespringen. Toen verplaatsten de Indianen hun tenten

enkele mijlen verderop en lieten het meisje alleen.

Het bleef het verdere van den avond tot ver in den nacht regenen. Doch toen de morgen aanbrak, was de storm gaan liggen. Enkele grijze wolken dreven langzaam langs de lucht, doch de zon scheen helder en warm. Even na zonsopgang kwam de hoofdman naar mijn huis. Langen tijd wilde hij niet spreken; hij zat maar op zijn paard met het hoofd gebogen. Toen zeide hij eindelijk: „Ik wil, dat mijn meisje net als een blank meisje wordt begraven. Wat vindt u?”

„Goed Sam”, zeide ik tegen hem, „ik zal alle maatregelen treffen”.

De Indiaan gromde wat, hetgeen „goed” beteekende en ging heen.

Nu is de gewoonte van een Indiaansche begrafenis geheel anders dan van de blanken. Om een juist begrip te krijgen van de Indiaansche begrafenisceremonies, dienen wij iets over hun geloof op het eeuwige leven te weten. Zonder redeneeren of argumenteeren of er zelfs over te denken, aanvaardt de Indiaan het persoonlijk bestaan na den dood als een feit, zoo eenvoudig duidelijk als het feit van het leven zelf. Wanneer hij sterft gaat hij, of liever zijn geest naar de Vreugdevolle Jachtvelden, het Indiaansche Paradijs. Hij weet het juist zoo zeker als een ander iets weet. Daarom dooden zij zijn beste paard, dat met hem meegaat en leggen zijn wapens en wat voedsel en dekens in zijn graf bij hem. Dit alles moet in zijn behoeften voorzien, tot hij zijn vrienden in de Vreugdevolle Jachtvelden heeft ontmoet.

Zij delven altijd hun graf be-

neden een grooten ceder of anderen boom; nooit op het open veld. De boom biedt het graf schaduw en wordt gebruikt voor het dooden van het paard van den overleden Indiaan. Er wordt geen doodkist gebruikt; het lichaam wordt in dekens gewikkeld en in het graf gelegd, hetwelk meestal ongeveer anderhalve meter diep is. Dan worden het zadel van den Indiaan, zijn wapens, wat visch of ander voedsel en gewoonlijk een zak Indiaansch graan naast het lichaam gelegd. Het graf wordt dan met cedertakken bedekt, welke dicht op elkander worden gelegd, terwijl de naden met schors worden dichtgemaakt.

Er wordt geen vuil gebruikt om het graf dicht te maken. Dan wordt het paard, hetwelk met zijn meester naar de Jachtvelden zal gaan, naar het graf geleid. Een eind van een touw wordt om zijn nek gebonden met een lus rond zijn kaken, juist boven de neusgaten. Het andere einde wordt door de takken van een hoogen tak van een ceder gehaald en aan het zadel van een ander paard vastgebonden. Tusschen de twee paarden ligt dan ongeveer 12 à 15 meter touw. Wanneer alles klaar is, wordt het gezadelde paard tot spoed aangezet en door het straktrekken van het touw wordt het paard van den Indiaan omver getrokken en de nek gebroken. Dit wordt gedaan om het bloeden van het paard te voorkomen. Indien een andere methode zou worden toegepast, waarbij bloed zou verloren gaan, gelooven de Indianen, dat het paard zwak zou zijn en voor de Jachtvelden onbruikbaar.

Doch hoofdman Robinson had besloten, van de oude Indiaan-

sche gewoonte af te wijken en zijn dochter als een blanke te laten begraven. Er werd een ruwe kist voor haar gemaakt en op het kerkhof een graf gegraven. Nadat ze uit de tent was weggenomen en in de kist gelegd, maakten de Indianen een groot vuur op de plaats, waar ze werd gedood. Toen werden haar kleding, dekens, kralen en al haar bezittingen, behalve haar paard, naar het vuur gebracht. Het een na het ander werd in de vlammen geworpen. Ze had allerlei prachtige kralen, dekens enz. Het laatste waren drie kleine poesjes aan de beurt — Jennie's lievelingsdieren. Een voor een wierp de hoofdman ze in het vuur. Een scherpe kreet van pijn, wanneer ze op het vuur terecht kwamen en dat was alles! Niets ontkwam aan het vuur behalve het paard, hetwelk de hoofdman voor zichzelf behield.

Jennie werd dus in een kist begraven, op het kerkhof, onder meer dan een meter aarde. Een verscheidenheid van bloemen werd op haar graf gestrooid en de hoofdman zag toe en glimlachte.

Na de begrafenis ging alles ongeveer een week zijn gewonen gang, toen op zekeren dag de hoofdman bij me kwam. Zijn gelaat was bedrukt en ik zag, dat hij verdriet had.

„Wat scheelt er aan, Sam?” vroeg ik hem.

Een oogenblik zat hij beweegloos op zijn paard, het hoofd omlaag; toen zeide hij: „Gister nacht heb ik gedroomd. Ik zag Jennie. Ze was ver achter. Ze zat op een groote rots — ze was (Zie vervolg blz. 315).

1 SEPTEMBER 1938

VAN DE REDACTIE

1898 — KONINGIN WILHELMINA 40 JAAR VORSTIN — 1938

IN DEZE dagen gaan de gedachten van een ieder Nederlander uit naar de festiviteiten, welke te wachten staan. Alles wijst op een schitterende viering en reeds overal kan men lezen, wat in het licht dezer feeststemming staat — het regeeringsjubileum van Koningin Wilhelmina. Guirlandes, lichtjes, en bloemenpracht — hierdoor wordt uiting gegeven aan het medeleven, hetwelk Nederland met het Oranjerijk heeft.

Bij de oudere generatie worden herinneringen opgewekt aan den 6en September 1898, toen daar een jong meisje reeds de zorgen en belangen van een geheel vaderland werden opgelegd. Waar anderen nog een onbezorgde jeugd genoten, moest onze Koningin zich in de omstandigheden en zaken eener regeering verdiepen. Tijd noch moeite werd gespaard om Haar met de inwoners van Nederland bekend te doen zijn en gaanderweg won zij de liefde der Nederlanders door de ernstige plichtsgetrouwheid, waarmede Zij de belangen van Nederland behartigde. Hierdoor bracht Koningin Wilhelmina haar voornemen, om de woorden van Haar beminden vader waar te maken, ten uitvoer.

Nederland is op de wereldkaart slechts een kleine vlek, doch het heeft zich op velerlei gebied een naam verworven, die van moed en dapperheid, uithoudingsvermogen en vastberadenheid getuigt.

Het is vrij, doch heeft deze

vrijheid duur moeten betalen en veel heeft het moeten doormaken om die vrijheid te kunnen handhaven.

Terecht zal door een groot koor te Rotterdam worden gezongen:

Zij bewaakte onze vrijheid,
't Kostbaar goed van 't voorgeslacht!

Vol angst klopte veler hart, toen over gansch Europa de oorlogskreten weerklonken en de naties elkander gingen bekampen. Zou Nederland van dit alles vrij blijven? Men kon aan de Nederlandsche grens duidelijk het kanongebulder waarnemen en menig gebed ging er op, of ons Holland van al deze rampen mocht worden gevrijwaard.

Nederland is uit dezen oorlog gebleven, dank zij het vast besluit onzer Koningin. Het kon niet uitblijven, dat ook wij leden door een zeker tekort aan voedsel, en een „op-rantsoen-stellen” was hiervan het gevolg, doch de ellende, zooals men die in andere landen moest medemaken, kende men in Nederland niet. Met een zuiver inzicht en kloekmoedigheid wist de Nederlandsche Regeering voor alles maatregelen te nemen, in ons aller belang. Doch dat was niet alles.

Holland ontving met moederlijke zorg allen, die de slachtoffers werden van het oorlogsgeweld. Duizenden werden aan de grenzen liefderijk ontvangen, verzorgd en zelfs voor hen was in ons kleine Nederland een plaats, waar zij

zich vrij en veilig gevoelden, gekoesterd door de liefderijke zorgen van de burgers van ons land.

Hoe duidelijk herinneren wij ons weer de platen in verschillende tijdschriften, waarop men beverige oudjes, door forsche soldatenarmen ondersteund, aan de Hollandsche grens verwelkomd zag. Alles werd in het werk gesteld om de vluchtelingen te geven, wat zij in die kommervolle tijden behoefden. Men deelde zelfs gaarne de laatste boterham met hen, die plotseling van alles werden beroofd.

Daarna volgde de verzorging van de oorlogskinderen uit Duitschland en Oostenrijk. Zij werden hier verzorgd met een liefde en teederheid, welke zelfs hun eigen moeder niet had kunnen verbeteren.

Deze kinderen zijn nu reeds volwassen, doch nog spreken zij met respect en eerbied over de Hollandsche „vader” en „moeder”, die hen in hun jeugd zoo goed hebben verzorgd.

En zoo heeft Nederland zich door kommervolle tijden moeten heenwerken, doch wist daarbij nog zich het leed van anderen aan te trekken.

Dank zij een Vorstenhuis, een Regering, die zelf tot dit alles het voorbeeld gaf, werd in het hart van het Nederlandsche volk een liefde geplant voor vrijheid, mededeelzaamheid en verdraagzaamheid. Een zeker componist heeft het zeer juist ingezien, toen hij schreef:

Nederland heeft rust en vrede,
Ijvert voor verdraagzaamheid.
Klein in omvang, groot in werken
Voert het 's levens worstelstrijd.

Naast de plichtsetrouwheid,

doortastendheid en het helderinzicht van Koningin Wilhelmina hebben wij in Haar eveneens een voorbeeld van geloof en erkenning harer afhankelijkheid van den Heere gezien.

Bij al hetgeen men tot stand bracht voor het welzijn van Nederland en zijn bevolking, vertrouwd men op den zegen des Heeren en smeekte men Hem om Zijn hulp en bescherming. Onze Koningin was er van doordrongen, dat de uitkomst in moeilijke tijden moest komen van Hem, Die immer ons land heeft gezegend.

Door geloof en getrouwheid heeft Nederland zich dan ook steeds in zijn vrede en rust mogen verheugen. Het erkent vol dankbaarheid de hand des Heeren, die Koningin Wilhelmina tijdens haar 40 jaren van zorgen en arbeid voor Nederland en zijn belangen heeft geleid.

Wij danken Hem voor ons landje, klein maar fier, voor het juiste inzicht en den moed en het vertrouwen onzer voorvaderen, die streden voor vrijheid en recht. Moge het het voornemen van een ieder Nederlander zijn, deze zoo waardevolle eigenschappen in zijn leven te toonen, daarbij de spreuk indachtig: „Je Maintiendrai” — „Ik zal handhaven.”

Wanneer een duizendstemmig koor de smeekbede zal aanheffen:

Wij smeeken, schenk Haar, Heer,
Genadig wijsheid, kracht,
Tot Zij Haar Levenstaak
Met eere heeft volbracht!

moge dan een ieder dit in zijn hart medezingen en zijn leven dusdanig inrichten, dat deze zegen ook op hem van toepassing moge zijn. — J. A. Riet.

VOORNAAMSTE DINGEN VOOROP

Door Alice Carroll

INDIEN WIJ stervelingen immer de voornaamste dingen voorop zouden stellen, zouden wij veel gelukkiger zijn.

Een meisje schreide eens jammerlijk en zeide tot mij: „Had ik toch tante Lucy's brief maar beantwoord. Ik had het zoo druk met mijn schoolwerk; ik heb het maar steeds uitgesteld en nu is zij overleden en ik heb er zoo'n verdriet van.”

Niet zoo lang geleden schreiden een man, zijn groote zoon en twee getrouwde dochters en zij trachtten vergeefs elkander te troosten. Zij waren in de stad en moesten een zwarte zijden japon kopen. „Ze had het er zoo vaak over”, zeiden ze, „maar het scheen altijd zoo moeilijk. Zij kocht nooit iets voor zichzelf; waarom, oh, waarom, heeft een van ons die japon niet voor haar gekocht vóór dit alles, doch nu zullen we een prachtige voor haar uitzoeken”.

Een stillevend zakenman, die rijk was aan wereldsche goederen, antwoordde, toen hij eens op een gezelligen avond ergens werd uitgenoodigd: „Het is jammer, ik heb er altijd wel naar verlangd, maar mijn werk was te belangrijk. Nu ben ik te oud. Ik ben te vermoeid om er nog van te kunnen genieten. Neen, ik kan er niet heengaan.”

„Wat hebt u toch een schattig huis”, zeide eens een dame, die juist was verhuisd naar een andere buurt en een tegenbezoek aflegde. „Ik moet zoo vaak verhuizen; ik geloof, dat het een hemel op aarde is om zulk een huis te bezitten.

Het is prachtig — alles zoo geriefelijk”.

De vriendelijke dame, wier huis nimmer wanordelijk was, barstte in snikken uit en antwoordde: „U weet het niet; ik zal het alles en meer nog willen geven voor kleine vuile vingertjes op de ruiten, of een modderig voetstapje. Ik heb altijd mijn huishouden voorop gezet en jaren zijn verstreken sinds den morgen, dat ik mijn kleinen jongen strafte, omdat hij vuile voeten op mijn keukenvloer zette. Daarna heeft hij het nooit meer gedaan. Ik besepte eerst toen het te laat was, dat hij meer voor mij beteekende dan alle stoffelijke dingen.”

Een jonge vrouw zeide: „Ik hield zoo zielsveel van Jim, doch de laatste woorden, welke ik tot hem sprak, waren boos. Er gebeurde een ongeluk; Jim zal nooit meer thuiskomen. Was ik toch maar vriendelijker geweest.”

Een vrouw snikte hevig en zeide tot mij: „Ik deed alles, om het mijn moeder gezellig te maken, doch ze vroeg me, een paar liederen op de piano te spelen. Ik had het zoo druk en stelde het steeds uit. Op zekeren Zondagavond ging ik aan de piano zitten en begon te spelen. Vader riep me; mijn moeder was heengegaan. Ik had te lang gewacht. Waarom, oh, waarom speelde ik niet voor haar, toen ze er van had kunnen genieten?”

Die personen hebben de voornaamste dingen niet voorop gesteld.

De Groote Leeraar zeide:

(Zie vervolg blz. 312).

MORMOONSCH E ZENDELINGEN EN HONKBAL

door Perry A. Nelson

BIJNA ZOODRA de gemiddelde Amerikaansche jeugd zich voor sport gaat interesseeren, wordt hij met honkbal vertrouwd. Dit fijne oude Amerikaansche spel werd meer dan een eeuw geleden begonnen en is steeds meer populair geworden, totdat het thans zulk een vermaardheid heeft verworven, dat het in een land, waar bijna elke tak van sport wordt beoefend, de hoofdsport is geworden. Ieder jaar bezoeken miljoenen Amerikaansche sportliefhebbers de speelvelden, ten einde hun gevierde teams te zien spelen. Honderden duizenden dollars worden uitgegeven, wanneer spelers tusschen de verschillende clubs worden verkocht of uitgewisseld. Er zijn veel spelers in de groote „prof” clubs, die het honkbalspelen hun levenswerk doen zijn en enkelen hunner worden er rijk door.

Dizzy Dean, een groote Amerikaansche „pitcher”, werd voor de som van 500.000 dollar aan de Chicago Cubs overgedaan. Babe Ruth, Amerika's bekendste honkbal-figuur, ontving tijdens het hoogtepunt van zijn loopbaan meer dan 80.000 dollar per jaar.

Men kan op bijna ieder veld of in elken tuin en in alle straten de Amerikaansche jongens de bijzonderheden van het spel zien leeren; en in het hart van een ieder hunner is het verlangen, eenmaal den dag te beleven, waarop hij een tweede Dizzy Dean of Babe Ruth wordt.

Kortom, wat voetbal voor Holland is, is honkbal voor Amerika.

In bijna ieder land, waar de Mormoonsche zendingen arbeiden, zien wij, dat zij niet alleen Christus' boodschap aan de wereld bekend maken, doch eveneens de Amerikaansche takken van sport en Amerikaansche zienswijze in dat land invoeren.

Ofschoon de zendingen het voorrecht, om honkbal in Holland in te voeren, werd ontnomen, hebben zij toch veel gedaan om deze sport de laatste maanden meer bekendheid te geven.

Door de vriendelijke medewerking van president F. J. Murdock en een zekeren Mr. Blessing (den president van den Honkbalbond in Holland) waren wij in staat, een team samen te stellen, hetwelk een goede vertegenwoordiging van Mormoonsche bekwaamheid en idealen bleek te zijn.

Ofschoon het te laat was, om dit jaar aan de competitie deel te nemen, hebben we toch tegen iedere eerste klas club in Holland gespeeld en tot op heden hebben we slechts drie partijen verloren.

In twee zeer interessante wedstrijden tegen de bekende Ajax-club gelukte het ons nog maar net, met een punt voorsprong van hen te winnen.

Dezen zomer waren de zendingen bij bekende clubs als V.V. C.A., Haarlem, Edo, Blauw-Wit, A.G.C. en Ajax de gasten en immer hebben wij dozijnen vrienden gewonnen. En veel van de Amerikaansche stijl en wijze in het spel ingevoerd.

Wellicht was het hoogtepunt van het seizoen onze wedstrijd op

23 Juli, waarbij wij de kampioenen van Holland (Blauw-Wit) met 20-13 versloegen.

Meer dan duizend toeschouwers waren aanwezig en ingenomen met het spel van ons team.

De couranten van Amsterdam en omliggende plaatsen hebben over de verschillende door ons gespeelde wedstrijden een aantal artikelen geplaatst en ons team, hetwelk den naam Salt Lake City draagt, is een der bekendste honk-

balteams van Holland geworden.

In dit spel zien de zendelingen een nieuw en veelbelovende wijze om vrienden te maken, ten einde den vooruitgang onzer Kerk in Nederland tot steun te zijn.

Het huidige team bestaat uit de volgende zendelingen: E. Brown, R. L. Lewis, O. Jergensen, K. Mathews, P. A. Nelson (leider), L. de Haan, W. H. Koew, M. de Waal, D. I. Nuttall en J. De Long.

* * *

Wat de Mormonen gelooven

(Vervolg van blz. 303)

treden, want die de wetten van God onderhoudt, heeft niet noodig de wetten des lands te overtreden”. Het is redelijkerwijze te verwachten van een volk, hetwelk zijn lidmaatschap in de Kerk van Christus belijdt, dat zij in hun handelingen de deugden openbaar maken, in hun voorschriften vervat.

De leeringen der Kerk zijn er immer op gericht, in de gedachten en het leven der leden overal de noodzakelijkheid van een door

wetten beheerscht beleid te vestigen, zoodat de menschen door hun uitnemendheid als burgers van het land en als personen in de gemeenschap, waarin zij verkeerden, de doeltreffendheid van zulke voorschriften zullen toonen.

Laat ons allen bij de herdenking van deze belangrijke mijlpaal in de regeering van Hare Majesteit de Koningin vereend uitroepen:

Lang leve de Koningin!

* * *

Voornaamste dingen voorop

(Vervolg van blz. 310)

„Weest vriendelijk jegens elkan- der” en wederom staat er geschreven: „Een zacht antwoord keert de grimmigheid af”; daarom zijn vriendelijkheid en liefelijkheid de voornaamste dingen, die voorop komen.

Wanneer wij op die kleine vriendelijkheden in het leven attent zijn, vinden wij iederen dag groo-

ter vreugde. Immer, wanneer wij de wet van vriendelijkheid gehoorzamen, banen wij den weg voor minder hartbreken in de komende dagen. Het vooropstellen der voornaamste dingen leert ons, door bedachtzaamheid onze menschelijke verhoudingen voortdurend bevredigender te doen zijn.

ONZE VRAGENHOEK

(Door middel van onzen Vragenhoek stellen wij de lezers van *De Ster* in de gelegenheid, leering op te doen uit de beantwoording der vele vragen, welke ons steeds bereiken. Het staat een ieder vrij, zijn bijdrage aan dezen Vragenhoek te geven. Waar het niet mogelijk mocht zijn, de vragen in deze rubriek op te nemen, zullen deze per afzonderlijk schrijven worden beantwoord. - De Redactie.)

* * *

1. Bent u een andere nieuwe secte?

Antwoord: De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen vindt niet in een andere kerk of organisatie haar oorsprong en kan daarom geen nieuwe secte genoemd worden. Zuiver gesproken, zijn er slechts twee christelijke kerken, welke niet onder de secten kunnen worden gerangschikt, namelijk de Roomsche Katholieke kerk, welke verklaart, het Evangelie en het gezag van Jezus Christus te hebben ontvangen en ten tweede de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen, welke beweert, dat het Evangelie en het gezag van Jezus Christus opnieuw door goddelijke openbaring in de moderne tijden aan haar werd wedergegeven.

2. Waarom wordt u „Mormonen” genoemd?

Antwoord: De leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen hebben den bijnaam „Mormonen”, omdat zij het *Boek van Mormon* als een gedeelte van hun standaardlectuur aanvaardden. Dit verslag, samengesteld door een profeet, Mormon genaamd, handelt over de geschiedenis van volkeren, die van ongeveer 1800 v. C. tot 400 n. C. op het Amerikaansche vasteland woonden.

3. Wat is de naam van het onlangs ontdekte manuscript, hetwelk handelt over de vroegere bediening van den doop voor de dooden?

Antwoord: In 1927 werd er in Noord-Afrika papyrus ontdekt, hetwelk deze verordening noemt. Hiernaar wordt wellicht in deze vraag verwezen. De eerste publicatie hieraan werd gegeven in „The Atlantic Monthly” van Maart 1928. Men noemde het gevondene het Epistel van Kallikrates. Het was het jaar daarvoor gevonden, diep verborgen onder het zand, waarmede de kelder van een oud huis, hetwelk was ingestort, was gevuld. De droogte van het zand had het bewaard. Deze brief was in het Grieksch geschreven en was slechts gedeeltelijk leesbaar. Men veronderstelt, dat het geschrift dateert uit den tijd van Justin Martyr, 161-189 n. C. en tot wellicht 84 n. C., drie jaar voor den veronderstelden datum van den dood van Paulus. Het werd op 7 Juni 1927 naar New York gebracht en door J. M. Witherow vertaald.

4. Welke speciale boodschap brengt u aan de wereld?

Antwoord: De boodschap, dat het Evangelie van Christus door goddelijke openbaring door den profeet Joseph Smith op aarde is hersteld.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ontslagen en benoemingen

Op 18 Augustus j.l. werd Oud. Glenn Hollis Lybbert eervol van zijn zendingsarbeid ontslagen, ten einde naar zijn tehuis in Vernal, Utah, terug te keeren. Oud. Lybbert kwam in Februari 1936 naar Holland, en was den laatsten tijd als gemeente-president te Arnhem werkzaam.

Broeder M. van Gelderen, die ruim anderhalf jaar als president der J.M.O.O.V. werkzaam was, werd eervol uit dit ambt ontslagen, aangezien zijn gezondheidstoestand geen verderen arbeid in de O.O.V. toelaat. Broeder van Gelderen heeft een prijzenswaardig werk verricht en het is met dank en waardeering voor zijn diensten, dat hij ontslag uit dit ambt ontvangt.

Als opvolger van Br. M. van Gelderen werd als overziener der J.M.O.O.V. benoemd broeder E. Heining Jr. van Den Haag. Broeder Heining heeft een aantal jaren in de O.O.V. gearbeid en was raadgever van broeder van Gelderen.

Verplaatsingen

De volgende verplaatsingen zijn ingegaan: Oud. J. Jenson van Assen naar Amsterdam; Oud. M. de Waal en E. K. Mathews van Amsterdam naar Arnhem; Oud. E. Buchanan van Rotterdam-Zuid naar Assen; Oud. H. v. d. Linden van Den Helder naar Dordrecht; Oud. B. Blake van Dordrecht naar Assen; Oud. E. Schick van Assen naar Groningen; de zusters E. en Z. Oosterhuis van Groningen naar Rotterdam; Oud. J. R. Kest van Rotterdam naar Groningen; Oud. B. Finlinson van Assen naar Arnhem en Oud. P. A. Nelson van Amsterdam naar Rotterdam-Zuid.

Het bezoek van President en Zuster Cannon

Van 14—17 Augustus j.l. werd de Nederlandsche Zending bezocht door Apostel Sylvester Q. Cannon en

echtgenoot. Tijdens hun verblijf, hetwelk een officieel onderzoek naar alle Kerkbezittingen inhield, werden te Rotterdam, Rotterdam-Zuid, Amsterdam en Groningen speciale bijeenkomsten gehouden.

Uitgave van een nieuw Zendings-zangboek

In verband met de uitgave van een nieuw zangboek, hetgeen voor de Nederlandsche Zending een verbetering van beteekenis zal zijn, verzoekt Zr. Claire T. Murdock, die hiermede is belast, aan allen, die vertaalde liederen in hun bezit mochten hebben, haar hiervan een afschrift te willen doen toekomen; zulks te adresseeren aan Laan van Poot 292, Den Haag.

Te houden districts-conferenties

De najaarsconferenties der districten in de Nederlandsche Zending zullen als volgt worden gehouden:

Amsterdamsche district: 16, 17, 18 September te Amsterdam;

Rotterdamsche district: 14, 15, 16 October te Rotterdam;

Groningsche district: 21, 22, 23 October te Groningen;

Utrechtsche district: 18, 19, 20 November te Utrecht;

Haagsche district: 9, 10, 11 December te Den Haag.

»De Ster« schrijft een Kerstverhaal- en dichtwedstrijd uit

Dit jaar schrijft *De Ster* een wedstrijd uit in het schrijven van een Kerstverhaal en gedicht. Alle lezers, met uitzondering van hen, die met de uitgave van *De Ster* belast zijn, zijn vrij, aan dezen wedstrijd deel te nemen.

Voor verdere bijzonderheden, zooals bepalingen en prijzen, verwijzen wij naar het nummer van 15 September.

Moeder des Vaderlands

(Vervolg van blz. 304)

letter de woorden in vervulling heeft gebracht, welke weerklonken door de Kerk, waar zij werd „ingehuldigd”: „De leuze van mijn beminden Vader maak ik tot de Mijne: Oranje kan nooit, ja, nooit genoeg voor Nederland doen!”

Het was tijdens den grooten Wereldoorlog, dat Koningin Wilhelmina als Moeder des Vaderlands bekend werd. Toen de kreten der oorlogsverklaring tusschen de Europeesche machten het volk in Nederland bereikten, begonnen de menschen onmiddellijk de winkels te bestormen, ten einde voorraden in te slaan, zoodat ze niet van honger zouden omkomen. De prijzen begonnen te stijgen. Slechts zij, die geld hadden, konden kopen. Doch de armen, die geen geld bezaten, wat met hen? Het doorzicht van Koningin Wilhelmina in dezen toestand bracht hieraan

onmiddellijk een einde. Rijk en arm, jong en oud, voor hen allen werd onder het vastgestelde plan van Hare Majesteit gezorgd.

Vele malen tijdens de vier jaar, dat de soldaten in het kamp lagen te wachten op het bevel om hun land te verdedigen, bracht het aangename bezoek van Hare Majesteit in hun kamp vreugde en verlichting. Voor hen was zij eveneens Moeder des Vaderlands.

Haar regeering was vrede en haar motto liefde en daardoor zijn veertig jaar voorbijgegaan, zonder dat Nederland in oorlogsconflicten werd gewikkeld.

„God zegene de Koningin en moge zij nog lang regeeren!”

U, Koningin Wilhelmina, bieden wij onze welgemeende gelukwensen aan!

* * *

Hoofdman Robinson's Droom

(Vervolg van blz. 307)

moe — haar voeten bloeden — ze schreide. Ik ging naar haar toe. Ze zei tegen me: „Pa, je hebt mijn paard gestolen!”

De oude man zat nog immer met het hoofd omlaag en een traan rolde hem over de wang.

„Wat moet ik doen?” vroeg hij eindelijk.

„Geef Jennie haar paard”, zeide ik hem.

En den volgenden morgen werden drie palen op Jennie's graf gezet en haar paard gedood — op dezelfde wijze als alle paarden werden gedood — en naar haar toegezonden op de Vreugdevolle Jachtvelden. Weer keek hoofdman Robinson toe en glimlachte: „Mijn Jennie — ze heeft niet meer te loopen — nu heeft ze haar paard”.

* * *

Geloof me, ieder persoon heeft zijn geheim verdriet, waarvan de wereld niets weet; en dikwijls noemen wij een mensch koud, terwijl hij slechts bedroefd is.

— Longfellow.

NAAR NEW YORK

AFVAART VAN
HAMBURG - LE HAVRE - SOUTHAMPTON

De bekende Favorieten:

WASHINGTON

(A) 7 SEPTEMBER

MANHATTAN

(A) 21 SEPTEMBER

De Populaire „Presidenten“:

HARDING

(A) 14 SEPTEMBER

ROOSEVELT

(A) 28 SEPTEMBER

(A) Één dag later van Le Havre - 2 dagen later van Southampton

SLECHTS EERSTE KLAS BEDIENING

Iederen Vrijdag, Londen direct naar New York.

Om den anderen Vrijdag van Liverpool via Belfast naar Boston en N.Y.

UNITED STATES LINES KANTOREN:

ROTTERDAM:
Atlantic-Huis,
Westplein

PARIJS:
10 R.Auber
(Ope 56-31)

LONDEN:
7 Haymarket,
S.W.I.

HAMBURG:
Ferdinandstr. 68